

Canada deel 7

Het afscheid van Toronto nadert nu met rasse schreden.

*Toronto.....'het
multiculturele
Toronto beschikt over
een
duizelingwekkende
verscheidenheid van
etnische wijken, een
levendige havenkant,
theaters,
concertzalen, clubs,
galeries en enkele
van de beste
winkelcentra van
Noord Amerika'*

We hebben heel veel gezien, maar helaas niet alles. Dat kan ook niet in het korte tijdbestek.

Enkele opmerkelijke dingen die mij persoonlijk zijn opgevallen in vergelijking met Nederland:

Je krijgt geen druppel benzine bij de benzinepomp. Je moet eerst vooraf betalen. Een geste voor de Nederlandse regering om de pomphouders te beschermen tegen het geboefte die tanken en dan wegrijden? De prijs van de benzine is beduidend lager. Ook iets om aan te kaarten? Ik meen dat we meer aan belasting betalen dan de prijs van de benzine. Schandalig!

De elektrische bedrading is bovengronds. Het maakt een ietwat slordige indruk en is soms heel storend om tussen de bedrading door een goede foto te maken.

De Canadezen zijn een vriendelijk en beleefd volk. Zij wachten netjes in de rij op hun beurt. Geen ellebogenwerk, of voorpiepen bij de kassa. Ik bedenk hoe het bij ons soms kan gaan....geruzie over wie de volgende is. Hoe vaak ik met pijnlijke enkels terugkom bij Appie is legio, omdat een winkelwagen bij het afrekenen naar voren wordt geschoven, terwijl ik in alle haast nog de boodschappen van de lopende band moet plukken.

Bij voortdurende hoor ik te pas of onpas 'excuse me' of 'how are you?' als begroeting in winkels. In het begin is dat echt wennen en zeker

bij 'how are you' omdat ik in 'het' war raak of ik een praatje moet aanknopen of niet.

Het hoge niveau van het closetwater is ook zo typisch. Wanneer ik niet uitkijk en extra hoog ga bungelen, heb ik, bij wijze van spreken geen botol tjebok nodig. Overigens ben ik er nog steeds niet achter waarom dat overal zo is.

De doggybag is ook een verhaal apart. Waar ik hier soms met enige gêne alleen bij de Chinees erom vraag, is het daar de gewoonste zaak van de wereld, ook in de duurste restaurants. De smetteloze witte 'meeneembakjes' van het restaurant staan, bij wijze van spreken, al

klaar nog vóór je begint met de maaltijd. Ze gaan ervan uit dat de maaltijd is betaald en dat het een kwestie is van inpakken en wegwezen. Dat wegwezen is trouwens heel rekbaar. Bij een bestelling van een kop koffie (maat King Size) wordt gratis opnieuw bijgeschonken en nog eens en nog eens. Nou ja...je zou met waterzucht een restaurant uitlopen zeg. De doggybag wordt min of meer opgedrongen en bij een knik staat er in een mum van tijd een keurig doosje klaar. We hebben met Ilse en kinderen in een Chinees restaurant meegemaakt dat heel efficiënt het tafellaken aan vier punten bijeen wordt gepakt en voor onze verbaasde blikken de inhoud van de tafel inclusief gerechten, borden/bestek regelrecht

als een zak naar de keuken werd gebracht. Geen doggybag please.....Ach ja, zo beleef je wat.

Over het multiculturele in Toronto gesproken, kan ik jullie vertellen dat er hele wijken met kapitale huizen worden bewoond door alleen Chinezen. Er zijn in die wijken honderden

restaurants, winkels en verschillende malls, gerund door Chinezen.

Het is daar gezellig druk en het lijkt wel alsof buiten de deur eten tot het dagelijks patroon hoort.

In de rijdende auto wordt er lustig op los gebeld met het mobieltje in de hand. Hier een 'doodzonde' en kan je een fikse boete oplopen. Ik las onlangs dat de inzet van 'stillen' op motoren niet heeft geleid tot meer boetes. Het Ministerie van Verkeer en Waterstaat gaat zich nu bezinnen hoe ze dat varkentje moeten wassen. De Staat moet natuurlijk flink gespekt worden en ze hebben zich hierop flink verkeken!

Nu ik het toch heb over het verkeer.....Op kruisingen heeft de auto die het eerst komt voorrang, daarna de tweede enzovoort. Iedereen houdt zich aan de spelregels. Er wordt niet driftig gepept op de claxon wanneer je per ongeluk een fout begaat, geen bumperkleven of dat bekende vingertje naar het voorhoofd. Enfin het is heel relaxed rijden. Joekels van caravans geladen op opleggers en voortgetrokken door autobusjes met verduisterde ramen en die rijden ook nog met een behoorlijke snelheid.

De drank en sigaretten worden sneeky verkocht en is eigenlijk alleen verkrijgbaar in liquorstores. Dan nog is vaak de wijn per soort fles veilig achter vitrineglas uitgesteld achter de balie. Zo maak je een keuze door op goed geluk een bepaalde fles aan te wijzen. Zelfbediening is er niet bij. Zelfs frisdranken met een laag percentage aan alcohol, Breezer bijvoorbeeld, wordt streng bewaakt en is zeker niet te koop in supermarkten. De sigaretten bevinden zich in een gesloten kast, uiteraard ook achter de balie. De deur wordt op een kier geopend om het bewuste pakje eruit te vissen.

Beide 'drugs' zijn overigens schrikbarend van prijs.

Het is wel wennen dat je bij het inkopen er rekening mee moet houden dat de prijzen exclusief btw zijn. Er komt ongeveer 13% bij.

Heel bijzonder om te zien zijn de verschillende soorten knalgele schoolbussen.

Toronto heeft overigens de langste straat ter wereld, de Yonge Street die opgenomen is in Guinness Book of World Records. De straat loopt als een scheidingsmuur tussen het oostelijke en het westelijke deel van de stad en strekt zich over een lengte van 1896 km uit van de oever het Lake Ontario tot de rivier de Rainy op de grens tussen Ontario en Minnesota. Deze wijsheid heb ik ff gespiekt uit een boek, want ik hoop niet dat één van jullie de kiene opmerking maakt dat ik zo clever ben hahaha.

Met Ilse leggen we bezoeken af bij haar vrienden. Nederlanders die ik weet niet hoe lang daar al gevestigd zijn en waar wij hartelijk onthaald worden. We rijden meestal mee in Ilse's auto, want ze kent de weg en altijd heet het dat het vlakbij is. Dat vlakbij kennen we intussen en vertalen dat al in uurtjes. Mooie eengezinswoningen met zwembad (in Nederland bungalows genoemd), een heerlijke veranda zowel voor als achter met rondom een tuin met bloemen en grasveld, gelegen in rustige mooie buurten.

Ilse slooft zich nog uit met een BBQ bij haar thuis en trakteert Peter op zijn favoriete entrecote,

(rare please!) Een fles voortreffelijke rode wijn wordt ontkurkt en tot mijn schrik ontdek ik dat die afkomstig is uit de winery die we recentelijk hebben bezocht en waar de prijzen er niet om logen. 'Mijn God' zou oom ventje zeggen, wat hebben haar kinderen en ook Ilse ons verwend! Bij de koffie en het gebak

programmeert Gesua Carmin(a) de rit voor de volgende dag naar het vliegveld.

Peter gebruikt Ilse's p.c. om te checken of er nog e-mails zijn. Wat een service.....Westjet, een zusje van Air Transat, mailt dat we kunnen vertrekken op de geboekte datum en tijd. Peter maakt hiervan een print voor jeneverkentel. Gesua instrueert Peter waar de huurauto bij het vliegveld ingeleverd kan worden. Ook mijn persoontje leest via het web de ingekomen mailtjes die er overigens niet zijn. Ik stond toch op no mail, hè hè.....

Dan geeft Gesua me een cadeautje, een glazen vlinder die ze stiekem heeft gekocht in de glasblazerij. Voor Peter een dvd waar alle foto's

op staan die zij gemaakt heeft van ons verblijf in Toronto. Tjonge, ik schiet vol en ben niet bij machte mijn gedachten in woorden om te zetten.

We maken het die avond niet laat, want we moeten onze koffers nog pakken.

Het afscheid van Ilse en haar kinderen valt me zwaar. Wanneer, zo vraag ik me af, zien we elkaar weer terug? Het hele gezin hebben we inmiddels in ons hart gesloten en volgend jaar trouwen de jongelui.

De volgende dag vertrekken we tijdig naar het vliegveld, alhoewel we daarvoor zeeën van tijd hebben. Er kan op de weg nog van alles gebeuren, redeneert Peter. Ik bedenk dat we nog ff naar Old China Town hadden kunnen gaan of naar enzovoort, maar er is een tijd van komen en een tijd van gaan.

We rijden feilloos naar het vliegveld en naar de garage ervan waar we de auto inleveren. Het gaat zonder enig oponthoud. De auto wordt overgenomen door drie personen, de bagage uit de auto getild en op een bagagewagen gezet. Een klein controlerondje om de auto,

er wordt e.e.a. ingetoetst en het bonnetje in Peters hand gedrukt. Dan staan we daar klaar voor de start naar BC. Ook het inklaren van de bagage is van de snelle vliet en we hebben alle tijd van de wereld. We bellen Ilse op dat we goed zijn angekommen. We vertellen haar dat we per abuis gebruik hebben gemaakt

van een tolgew. In Canada zijn ze al veel verder dan bij ons wat betreft rekeningrijden! Ilse heeft in haar auto een speciaal apparaat hiervoor en dat hebben wij natuurlijk niet! Als opkikkertje zegt ze dat we zeker geflitst zijn en dat de rekening eraan komt. En inderdaad, dikke pech, want bij thuiskomst ligt er een rekening van \$ 22,00.

We besluiten maar eerst winkeltjes te bekijken. Overigens heeft het totaal geen zin om iets te kopen, want op binnenlandse vluchten kunnen geen taxfree artikelen worden gekocht. We pakken een lunch in een van de restaurants en ik besluit om toch een duur

glas wijn te bestellen. 'Kan mij wat bommen! We hebben toch de dure euro!!!! Overigens bestaan er tig biersoorten en wanneer de bestelling wordt opgenomen, duizelt het je van de opsomming. Een 'kleintje pils' bestaat toch gauw uit een halve liter en die moet je maar zien weg te werken voordat je in het vliegtuig stapt.

Het is een comfortabel vliegtuigje en wij hebben twee gereserveerde, naast elkaar, zittende stoelen. Aan de rugleuning van de burens voor ons een tv toestel waar we films kunnen bekijken. Het is toch nog een vijf uur durende vlucht, zo ver ligt Toronto van Vancouver vandaan.

We gaan een nieuw avontuur tegemoet! We zijn verlangend Mady en haar gezin te zien in haar eigen woonomgeving.

Wordt vervolgd
Mila